2026. december 10., csütörtök Mt 11,11-15

Akinek van füle, hallja meg!

Jézus tanúságot tesz Jánosról. Arról tesz tanúságot, hogy János egy olyan útkészítő, aki előkészíti a Messiás útját. János az eddigi próféták legnagyobbika – de egyben az utolsó próféta. Lezár egy korszakot – az ***Ószövetség*** korát. Működése az ószövetségi időszakra esik, és lelkülete is a mózesi törvényeket tükrözi. Ez az időszak a ***törvény*** ideje, amikor a ***„szemet szemért”-***elv érvényesül, amikor a ***vérségi*** szeretet jelenti a szeretetet, és a rokoni kapcsolatok kötik össze az embereket. A nép kinyilatkoztatások formájában, ***külső*** tanításként kapja meg a törvényt, amelynek „**kiskorú** örökös”-ként engedelmeskedik.

Az **Újszövetség** kora a ***kegyelem*** ideje, amikor az ellenséggel szembeni ***megbocsátás*** elve érvényesül, és a vérségi szereteten túlmutató szellemi szeretet, az ***agapé*** a megvalósítandó szeretet, amely nem kötődik sem fajhoz, sem néphez, sem családhoz, hanem ezeken túlmutatva emberiség szélességű, és az ellenségre is kiárad. A törvényt a Krisztust befogadó ember ***belülről*** hallja meg, és szabad döntésként valósítja meg „***felnőtt*** fiú”-ként.

Jézus összehasonlítást tesz: János – az ószövetségi idők legnagyobbika, de kisebb, mint az újszövetségi idők betöltői (vagyis akik már a mennyek országában vannak). Krisztussal olyan nagy változások történtek az égi szférákban is, amik magyarázzák ezt az összehasonlítást.

Krisztus előtt a különböző égi szférák úgy néztek ki, mint a jeruzsálemi templom, illetve mint az ember felépítése. A fizikai világot (test) jelképezi a templom előcsarnoka, ahová az ember először beléphetett. Utána került a templomba (lélek), ami az asztrális világot szimbolizálta. Krisztus előtt a legtöbb embernek csak ide volt lehetősége halála után bejutni. A templom legbelső része, a főszentély, a szentek szentje jelképezte a szellemi világot (az ember szelleme), ami a legtöbb ember előtt zárva volt. Krisztus keresztre feszítésekor az a kárpit, amely a főszentélyt elválasztotta a templom többi részétől – meghasadt, kettészakadt. Azt szimbolizálta ez az esemény, hogy az asztrális világot és a szellemi világot elzáró küszöb megszűnt. Ettől kezdve lehetővé vált az átjárás az asztrális világból a szellemi világba, a mennyek országába – mindazoknak, akik beteljesítik az újszövetségi időket.

Krisztus élete az emberiség fejlődésének központi eseménye. Adjunk hálát Istennek, hogy tudhatunk róla, hogy megérthetjük tanításait, és igazíthatjuk hozzá az életünket. Adjunk hálát azért is, hogy nemcsak immanens reményeink vannak, hanem transzcendensek is: elérhető lehet számunkra is a mennyek országa. Ennek reménye segítheti jobbá lenni akaró törekvéseink megvalósítását. Karácsonyra készülve éljük át ennek a lehetőségnek az örömét és felelősségét is, és fakadjon belőle fejlődés az életünkben!

Miklovicz Panni, Nőtincs

